

Lea Marko

Vstať z popola

Na motívy skutočných udalostí

Vstať
z popola

Lea Marko

Vstat' z popola

Text © Lea Marko, 2023
Cover design © Francesca Spinelli
Cover illustrations © Midjourney
Slovak edition © Fortuna Libri, Bratislava 2023

Vydalo vydavateľstvo Fortuna Libri.
www.fortunalibri.sk

Redakčná a jazyková úprava Denisa Stareková

Prvé vydanie

Všetky práva vyhradené.

Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie reprodukovať,
ukladať do informačných systémov ani rozširovať
akýmkoľvek spôsobom, či už elektronicky, mechanicky,
fotografickou reprodukciou, alebo inými prostriedkami,
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ISBN 978-80-573-0383-1

*Venované všetkým zraneným dušiam,
ktoré túžia vstať z popola.*

*A tým, ktorí im chcú
podať pomocnú ruku.*

1

Slimačím tempom sa vliekla po vyľudnenej ulici. Nohy dvíhala veľmi ťažko, akoby ich obaľovala hustá slizká hmota, ktorá ich lepila k zemi. Netušila, kam kráča. Netušila prečo. Netušila ani to, či vôbec ešte žije alebo z nej zostala iba vyblednutá zombia.

Vpred ju poháňal len mechanický hlas, ktorý jej diktoval, čo má urobiť. *Dvihni pravú nohu. Polož ju pred seba. Prenes váhu na pravú nohu. Dvihni ľavú nohu. Polož ju pred seba. Prenes váhu na ľavú nohu.*

„Preboha, dávajte pozor!“ zahučal jej ktosi do ucha.

Strhla sa. Prudko sa otočila smerom k nervóznemu hlasu a zbadala muža v strednom veku, ako čupí vedľa nej a z chodníka zbiera papiere, ktoré sa mu vysypali z aktovky.

„Ach, prepáčte, vôbec som vás nevidela,“ vyjachtala a radšej sa pustila opačným smerom. Musela doňho vraziť, ale ako to, že zrážku ani len nezaregistrovala?

Prázdnyimi očami pozerala na cestu. Nezaostrovala na nič konkrétne. Vnímala iba pouličnú šedľ, ktorá ju vťahovala do seba ako čierna diera. Sychravé počasie sa jej zahrýzalo do kože, no ignorovala ho. Bolo jej to jedno. Absolútne jedno.

Náhle jej do mozgu vnikla myšlienka: *Prečo som vlastne vyliezla von? Čo tu vlastne robím?*

Mozog odoslal nohám pokyn. *Stoj!*

Náhle zastavenie ju prebralo z bdelej kómy. Prudko zdvihla hlavu a zadívala sa rovno pred seba. *Kde som sa to ocitla?*

Hodiny na neďalekej veži ukazovali čosi po pol deviatej ráno. Stála v zapadnutej uličke, kam zriedka niekto zabľúdiť napriek jej polohe v centre Starého mesta. Zo svojho stanovišťa mala skvelý výhľad na hlavnú ulicu, do ktorej táto malá ulička ústila. Ľudia sa ponáhľali sprava doľava, zľava doprava, sprava doľava, zľava doprava... Jej unavené oči ich vnímali ako rozmazané sivočierne šmuhy, pomedzi ktorými sa sem-tam objavil žltý alebo červený pásik.

Ako môj život, blysko jej hlavou.

Sivý, čierny, ešte černejší, najčernejší. Niekedy žiarivo ružový, so zábleskami zlatej, čo jej dávalo tú večnú falošnú nádej, že to tak bude navždy.

Lenže nikdy to nebolo navždy. V posledných mesiacoch sa topila v sivočiernej až najčernejšej. Ružovú nedostala ani na narodeniny. A pritom sa tak veľmi snažila! Tak veľmi ho milovala!

Čím ďalej tým viac sa cítila ako v lotérii, v ktorej sa znižuje šanca na výhru. Nikdy netušila, aké číslo si dnes vytiahne, ale väčšinou to bolo čierne.

Nikdy nevedela, čo má od Ivana čakať. V akej nálade sa prebudí. Väčšinou sa zobudila prvá, ak vôbec spala. Ihneď po prebudení sa s ešte zavretými očami pokúsila odhadnúť, aké číslo to dnes bude.

Vynadá mi, že ešte vylihujem v posteli, keď som dávno mala pripravovať raňajky? Alebo na mňa nahučí, že vstávam priskoro a zbytočne som ho zobudila? Mám vstať alebo mám počkať, kým vstane on? Strach ju prešpikoval skrz-naskrz, lebo nikdy to neodhadla správne. Každý deň si vytiahla čiernu. Každý deň sa začal ako peklo. Bola to jej vina, to jej Ivan nikdy nezabudol dôrazne pripomenúť.

Na líci ucítila čosi vlhké. Zasa tie prekliate slzy, ale aspoň viem, že ešte stále žijem. Ešte som svojmu životu nedala výpoveď. Ešte nie. No prečo to musí byť takto? Prečo som taká nemožná? Prečo ho neviem milovať tak ako on mňa?

Prinútila sa odvrátiť zrak od hlavnej ulice a poobzerala sa okolo seba po dvestoročných budovách s novými, vkusne zrekonštruovanými priechliami. Historické centrum mesta v nej vždy vyvolávalo zdanie starodávnej noblesy, starých zvykov a pomalého spôsobu života. Nie ako tie škaredé jednotvárne škatule na sídliskách, ktoré sa od seba odlišovali jedine farbou zateplenej fasády. Za socializmu boli sivé, presne ako ja, spomenula si. Vlastne preto som sem prišla. Takmer každé ráno sem chodím, aby som nasávala pokojnú atmosféru historického centra. Na moje rozhárané nervy to pôsobí ako balzam, silou vôle si zopakovala naučené vety vo viere, že raz preniknú až k jej jadru.

„Rozhárané nervy? To je ten lepší prípad. Väčšinou si ako mŕtva, na to nezabudni,“ cudzí hlas v jej hlave sa nedal zastaviť.

Mykla plecóm. Nie, nie som mŕtva, žijem a ty buď už konečne ticho! v duchu zahriakla ten dotieravý hlas a v snahe dokázať mu to sa pohla vpred.

Vtom jej zrak upútalo čosi výrazné červené vo výklade. Podišla bližšie. Zahľadela sa na hrdo stojacu plastovú figurínu v krásnych červených šatách s kruhovou sukňou. Tie šaty ju priťahovali ako magnet. Vpíjala sa do nich očami, nemohla sa od nich odtrhnúť. Akoby ich neznámy krajčír ušil presne pre ňu.

Kedysi nosila presne také isté. Milovala, ako ich ľahučká látka plachtila okolo jej tela pri chôdzi. Po mame zdedila nádhernú postavu v tvare presýpacích hodín, a tak v nich vyzerala ako stelesnenie ženskosti.

„Si v nich ako kurva na love. Hádám si nemyslíš, že ti dovoľím, aby si takto šla vedľa mňa?! Ani na to nepomysli, ty chudera! Pozri sa na seba, ty stará krava! Čo si o sebe myslíš? Že sa na teba ulakomí nejaký bohatý nadržanec, aby si odo mňa mohla zdrhnúť? Po tých rokoch, čo som na teba drel, živil ťa, šatil ťa? A nielen teba, ale aj tvojich dvoch odporných sopliakov?“ ozvena Ivanovho našťavaného hlasu sa jej ustavične zarezávala do srdca ako nôž do mäkkého masla.

Odvtedy nosila len čiernu, roláky upnuté po krk a voľné nohavice, aby ani náhodou nikomu neukázala, aké má krásne tvarované lýtka. Aby Ivana zbytočne nedráždila a vyhla sa hádke.

No tie šaty... lákali ju ako siréna Odyseovu posádku. Pripomínali jej niečo, čo už dávno odišlo. Čo nemôže mať, lebo patrí Ivanovi. Miluje ho, a preto mu nechce dávať ani jediný dôvod na žiarlivosť. Vie, že ho trápi, keď sa za ňou obzrie iný muž. Lenže ona chce jeho, iba jeho. Patrí len jemu. Aj keď... už dávno to medzi nimi nie je také ako kedysi.

Klára netušila, čo sa stalo. Nech robila čokoľvek, nič nerobila správne. Nebola pre Ivana dosť dobrá, preto každý deň ďakovala Bohu za to, že je stále s ňou napriek jej nešikovnosti, neschopnosti a sebeckosti.

„Pani, ste v poriadku? Pozorujem vás už dobrých päť minút, ako tu nehybne stojíte a pozeráte do výkladu. Nechcete pohár vody?“ ustarostený ženský hlas prerušil tok jej chaotických myšlienok.

„Ja... nie, ďakujem... prepáčte, zamyslela som sa... tie šaty...“ zmätene koktala a prstami si pri tom trela spánky.

Neznáma si ju mlčky premerala pohľadom. Napokon sa usmiala.

„Myslím, že by vám pristali. Máme síce ešte zavreté, ale nechcete si ich vyskúšať? Budete mať kabínky len pre seba.“

„Ale... nie, ďakujem... nemám pri sebe toľko peňazí...“ cítila sa maximálne trápne.

Nemohla si dovoliť míňať. Po tom, čo vlastnou vinou prišla o podiel v spoločnej firme s Ivanom, si nedokázala nájsť zamestnanie. Absolvovala zopár pohovorov, niektoré z nich vyzerali nádejne, no po pár dňoch vždy prišla zamietavá odpoveď. Žila z Ivanových peňazí, preto sa cítila zaviazaná. Hneval sa na ňu, keď míňala priveľa. O jej výdavkoch mal dokonalý prehľad, veď už dávno mu dala disponibilné právo k svojmu bankovému účtu. Keď si sem-tam vybrala zopár eur z bankomatu, musela mu zreferovať, na čo ich minula. Nepáčilo sa jej to, no asi mal pravdu. Veď doba je zlá a treba šetriť.

„Ale, pani, veď toto je bazár, samé nosené veci. Každá vec stojí maximálne päť eur. Dám vám zľavu,“ žmurkla na ňu predavačka a ťahala ju dnu ako handrovú bábiku.

Klára nevládala protestovať. Nevládala alebo nechcela, sama netušila. Dala sa vťahnuť dovnútra a nemohla sledovať, ako životaschopná predavačka zamyká obchod a z figuríny vo výklade energicky vyzlieka červené šaty.

„Sú síce vhodné skôr na leto alebo na skorú jeseň, lebo látka je tenšia, ale myslím, že budú akurát vo vašej veľkosti. Aj tak by som ich stiahla z výkladu, lebo zima sa blíži a treba vystaviť teplejšie veci. No páčili sa mi, preto som ich tam nechávala. Keď si ich kúpite, budem mať dobrý pocit, že niekomu pristanú,“ raportovala s miniatúrnymi prestávkami na nádych a výdych. Vtlačila ich Kláre do rúk a zaviedla ju do kabínky.

„Len si ich vyskúšajte. Za to nič nedáte. Stoja presne päť eur, ale keďže sú tenké, dám vám ich za štyri, ak si ich kúpite. To sa oplatí, nie?“

Keď osamela, zadívala sa na svoj odraz v zrkadle. Čierna bunda, z ktorej vykúkal čierny rolák, doplnená tmavými džínsami. Akoby šla na pohreb, čierna ako prázdnota v jej vnútri. Jedine výrazne blondé vlasy narúšali pochmúrnu jednotvárnosť jej zjavu.

Nebola prirodzená blondína. Jej pôvodné vlasy mali farbu myšacieho kožuška – nič výnimočne pekné –, a tak si ich roky rokúce odfarbovala na blond. Vedela, že to nie je zdravé, ale považovala to za svoj jediný prehrešok proti prírode. Pokožku hlavy si svedomito

ošetrovala všakovakými olejčkami a balzamami, vlasy vždy udržiavala v príjemnej dĺžke po plecيا, a tak si aj po päťdesiatke zachovala príťažlivú korunu krásy. Zvláštne, že Ivan na to za päť rokov ich spolužitia nikdy neprišiel. Považoval ju za prirodzenú blondínu, takže jej nemohol vyčítať, že si farbí vlasy.

V poslednom čase mu však prekážalo aj to. Reval na ňu, že by sa mala dať ostrihať nakrátko, lebo jej blond vlasy priťahujú iných chlapov ako med osy. V tomto mu zatiaľ odolávala. Na svoje dlhé vlasy bola pyšná, ale radšej ich nosila zopnuté v prísnom drdole, aby ho neprovokovala. Vedela, že keď sa dá ostrihať, Ivan sa upokojí a opäť bude medzi nimi všetko v poriadku. Lenže dokedy?

Zatriasla hlavou, aby zaplašila nevítané myšlienky. Vrátila sa do prítomnosti. Metodicky si vyzliekla bundu, rolák aj džínsy. Krátko zazrela na svoju postavu v spodnej bielizni a v ponožkách. *Na päťdesiatdvaročnú korytnačku to ujde*, zhodnotila sa s úškrnom. Nasúkala sa do šiat a rukami vyrovnala neexistujúce záhyby na sukni. Presne podľa predpovede utárannej predavačky jej padli ako uliate. Príjemný materiál hladkal jej pokožku, až sa neubránila úsmevu. Zavrela oči a v spomienkach sa vrátila do čias, keď mala dvadsať a v podobných šatách sa premávala po meste ako kráľovná. Jej sebavedomie sa vďaka prísnej výchove vždy blížilo k úbohej nule, a tak jej obdivné popískovanie chalanov padlo nevýslovne dobre. Vtedy sa cítila krásna a žiadaná.

„Ach, vyzeráte v nich úžasne! Vedela som, že sú pre vás ako stvorené,“ zo snívania ju vytrhla predavačka

nakúkajúca do kabínky škárou v zle zatiahnutej látkovej plachte.

„Prepáčte, že vám sem tak drzo nazerám, ale sme tu samy a nevychádzali ste, tak som sa zľakla, či ste náhodou neodpadli. A vy sa tu zatiaľ usmievate ako mesiačik na hnoji. Nechám vás samu, aby ste sa rozhodli.“

Váhala. Túžila po nich, no zrazu na ňu zaútočila spomienka spred asi troch rokov, keď sa vrátila zo školenia v Salzburgu. Počas tých troch dní sa cítila slobodná ako vták, aj keď sa mu musela každú hodinu hlásiť aspoň krátkou správou, nehovoriac o večerných hodinových telefonických spovediach, keď musela opísať každú minútu svojho dňa vrátane preberaných tém na prednáškach. Cítila sa skvelo, najmä keď ju nadšene chválil, že usilovne pracovala. Za tie tri dni na ňu nikdy nezvýšil hlas, lebo sa správala vzorne. Dokonca jej povedal, že je jeho najlepšie dievčatko. Bola na seba taká pyšná, že je s ňou spokojný! Naplnila ju nádej, že konečne pochopila, čo od nej očakáva. Že sa k nemu vráti a konečne budú spolu šťastní. Že už nebude robiť chyby, za ktoré ju bude musieť trestať a kričať na ňu. Veď ho miluje a on miluje ju.

Skrútila pery do kyslej grimasy. Nie, nedopadlo to tak, ako si predstavovala, lebo znova spravila kološálnu chybu. Kvôli nemu si kúpila decentné bledomodré šaty v salzburskom výpredajovom centre, kde sa s kolegyňou cestou späť zastavili. Stáli len dvadsať eur, lebo ich mali v poslednom čísle. Zapínanie na gombičky siahalo až ku krku a dlhá sukňa zakrývala takmer celé nohy, lebo Ivan neznášal vyzývavé

oblečenie. Natešená si ich obliekla a naniesla si jemný mejkap. Nevedela sa dočkať jeho reakcie. Kiežby nebola taká hlúpa!

Nie, toto nebude riskovať.

S ľútosťou si šaty vyzliekla a navliekla sa späť do svojho ponurého oblečenia. Vyšla z kabínky a podávala ich predavačke.

„Ďakujem vám za ochotu, ale nevezmem si ich. Predsa len mám pocit, že mi nesedia.“

Predavačkinu obočie vyletelo nahor.

„Pani zlatá, veď máte postavu modelky! Tromfnete aj mnohé dvadsaťročné kočky, ktoré po všetkých tých mekáčoch vyzerajú ako safaládky. Ste naozaj krásna dáma. Nevieam si predstaviť, že by niektojej sadli lepšie.“

Kláre sa náhle vovalili slzy do očí. „Ja... prepáčte, neprežívam najlepšie obdobie. Už dlho mi nikto nič pekné nepovedal. Ďakujem vám.“

Predavačka šmarila šaty na pult, podišla ku Kláre a chláholivo jej položila ruku na chrbát.

„Nechcete ostať na kávu? Obchod otváram až o desiatej, prišla som sem skôr, aby som poupratovala. Ešte máme k dobru takú hodinku. Keď otvorím, nahrnie sa sem dosť ľudí. Veď viete, v dnešnej dobe je všetko také drahé, ľudia si zvykli sem-tam navštíviť sekáč.“

V Klárinom hrdle narástla poriadna hrča. Nemohla zo seba dostať ani pol slabiky, len bezmocne upierala zrak na figuríny pred sebou, zatiaľ čo jej slzy neprestávali stekať po líkach. Predavačka jej podala papierovú vreckovku.

„Všetko je v poriadku, nebojte sa. Pozrite, ešte aj mraky na oblohe ustupujú. Zdá sa, že sa vyčasí. Volám sa Zuzka. A vy, pani? Ako sa voláte?“

Prišlo jej nevoľno. Musela sa oprieť rukami o pult, aby sa nezviezla na zem. Rozbitá na márne kúsky vedela, že vyzerá hrozne a trápne. Plače tu pred cudzou ženou len preto, lebo bola na ňu milá.

No kedy naposledy bol k nej niekto láskavý a milý? Pekných chvíľok s Ivanom ubúdalo. Nedokázala si spomenúť, kedy im bolo spolu dobre. Keď sa snažila úprimne pohovárať s najlepšou kamarátkou Marikou, ešte aj tá zahovárala a nechcela nič počuť. Ako to, že cudzí človek je k nej láskavejší ako jej najbližší?

Zúfalo sa potrebovala vyrozprávať. Uľaviť svojmu trápeniu. Povzbudiť a poradiť, ako ďalej. Ako konečne milovať Ivana tak, aby boli spolu šťastní.

Konečne sa vzchopila, vysmrkala si nos a cez závoj sĺz sa z posledných síl usmiala na Zuzku.

„Som Klára. Rada si dám s vami tú kávu.“

„Tak pod'. Budeme si tykať, dobre? Aj tak som staršia ako ty, tak nijaké protesty. Z víkendu mi ešte ostal kúsok bublaniny,“ za nepretržitého trkotania ju viedla do zadnej miestnosti, kde sa nachádzala malá kancelária so stolíkom, s dvoma stoličkami, s malou chladničkou a s kávovarom.

Klára sa usadila a snažila sa zhlboka dýchať, aby upokojila rozrušené nervy. Po očku sledovala Zuzku, ako šikovne narába s kávovarom a krája koláč na úhľadné štvorce.

„Vieš, bývam tu nad obchodom. Mám tu malý bytík, ktorý som zdedila po mame. Teraz som sama. Syn s rodinou žije v Kanade a chodia sem raz za rok. Tento obchod milujem. Stretnem tu toľko ľudí, že sa necítim sama. Chodím aj do klubu, robím ručné práce a všeličo podobné,“ rozprávala, zatiaľ čo všetko pekne servírovala na stôl.

Klára pochopila, že Zuzka sa ju snaží rozptýliť, a bola jej za to vďačná. No len čo sa usadila oproti nej, chytila ju za ruku a priamo ju vyzvala:

„Teraz mi pekne povedz, čo ťa trápi. Krásna žena, vyzeráš inteligentná, ale nie si v poriadku. Možno ti spraví dobre, keď sa zdôveríš cudziemu človeku.“

Kláru jej úprimný záujem tak dojal, že sa opäť neubránila slzám. Srdcervúco sa rozvzlykala. Schovala si tvár do dlaní a telo sa jej otriasalo plačom.

Zuzka ju matersky hladila po ramene a vyčkávala, kým sa trochu upokojí. Toľko smútku v jednej osôbke dávno nevidela. Napokon Klára zo seba dostala:

„Neviem, ako mám ďalej žiť. Je to peklo. Som nemožná, nepoužiteľná, totálne neschopná milovať. Teda, svojho muža milujem, len mu to neviem dokázať. Snažím sa ho potešiť, ale robím to zle, vždy ho to nahnevá. Nech spravím čokoľvek, je to málo.“

Zuzka spozornela. Tie slová jej pripomenuli čosi z dávnej minulosti, na čo by najradšej zabudla. No nechala ju, aby pokračovala:

„Mám pocit, že strácam rozum. Nedokážem to ani poriadne opísať. Moja myseľ a pamäť ma zrádzajú. Ráno sa na niečom dohodneme, poobede to už neplatí,

lebo si to zle pamätám alebo som to nepochopila. To Ivana zaručene našťve a buď mi strašne vynadá, alebo sa so mnou nerozpráva aj niekoľko dní. Ignoruje ma, len pred svojim synom trúsi jedovaté poznámky na moju adresu.“

„Bije tá?“ s obavou v hlase sa opýtala Zuzka.

„Nie, nikdy sa ma ani len nedotkol. Teda, stalo sa, že v návale afektu mnou silnejšie zatriasol, spadla som a narazila som si ruku, ale to bolo len raz alebo dva razy. Inak nie.“

Pošúchala si čelo, akoby uvažovala, koľko môže Zuzke prezradiť. *Ale čo, veď sa už nikdy neuvidíme a mne sa ulaví*, pomyslela si.

„Žijem v strachu. Z jeho hnevu, nadávok, osočovania. On síce tvrdí, že si to zaslúžim, ale už pochybujem aj o tom. Nikdy neviem, čím ho nahnevám. Napríklad minule som ho len poprosila, aby poriadne dovrel chladničku, lebo dvierka sa zle zatvárajú. Začal na mňa revať, že ho buzerujem, že nie je môj fackovací panák, že ma miluje a ja sa k nemu správam otrasne. A sex...“

Zháčila sa, lebo nechcela zachádzať do intímnych detailov. Zuzka chápavo mlčala a venovala jej plnú pozornosť. Klára jej z nejakého neznámeho dôvodu dôverovala, a tak rozprávala ďalej:

„... je to surové. Nedokážem mať zo sexu potešenie. Už dávno som nedosiahla orgazmus. Chcem sa s ním maznať, hladiť ho, ale on na mňa len vylezie, šup, šup, von, dnu, von, dnu a hotovo. Potom sa odvalí a ešte mi vynadá, že aj tá gumená Anča by prejavila viac vzrušenia. Najhoršie je, že má pravdu. Pristihla som

sa, že ledva čakám, kým skončí. Nevieť si to užiť ako kedysi.“

Odmľčala sa, lebo do tváre sa jej prihnal nový prúd slz. *Panebože, odkiaľ sa tie slzy berú? Niekedy si myslím, že som vyplakala všetky, ale znova a znova sa odniekiaľ priženú.*

Zuzka stisla pery. Jej podozrenie nadobúdalo čoraz jasnejšie kontúry.

„Ako dlho ste spolu? Máte aj nejaké spoločné deti?“

Klára potiahla nosom. „Päť rokov. Spoločné deti nemáme. On má syna z predošlého manželstva a ja mám dve deti s bývalým manželom. A to je ďalšia príčina našich hádok. Všetky naše deti sú dospelé a už s nami nebývajú, no keď sme začínali náš vzťah, prísťahovala som sa k nemu aj s deťmi a chvíľu sme bývali všetci spolu. Fungovalo to zopár mesiacov, kým som nepredala svoj byt. Lenže potom... potom to šlo z kopca. Snažila som sa s jeho synom Tomášom vychádzať, ale Ivan ma obviňoval, že ho neznášam. Naopak, jemu prekážali moje deti. Vraj som od nich závislá a zahŕňam ich opičou láskou.“

Zuzka pokývala hlavou: „A teraz?“

„Môj syn Adam sa dávno odsťahoval a prerušil so mnou akýkoľvek kontakt. Žiadal ma, aby som od Ivana odišla, lebo ho nemal rád. Odmietla som, lebo do tohto vzťahu som investovala všetko vrátane práce, bytu a auta. A tak odišiel Adam. Je mi to veľmi ľúto. Netuším, ako sa mu darí a čo robí.“

Nová vlna slz. Klára zložila ruky na stôl, oprela sa o predlaktia a bez zábran plakala. Zuzka ju stále

hladila po chrbte, pričom si hrýzla spodnú peru. Už si bola takmer istá.

„Dcéra Miška je veľmi citlivé dievča. Ťažko znášala, keď na mňa Ivan kričal a nadával mi. Ju si našťastie nevšímam. Uzavrela sa do seba. Píše básne, je to veľmi poetická duša. Pozri, jednu tu mám,“ roztrasenou rukou siahla do kabelky a vytiahla z nej poskladaný kus papiera.

Zuzka si nasadila okuliare a čítala:

*S dušou víly nám dávala všetko, ba viac, než sa dalo
Aj keď bola jediná, nikdy sme nemali málo
Strach aj nedôvera, to v nej ostalo
Neber svet tak vážne, mami, veď je to len fraška
Raz smiešna a raz trochu ťažká
O chvíľu sa to skončí a pôjdeme do neba
Viem, že Boh sa nekonečne teší práve na Teba
Avšak ešte nie!*

Zložila si zahmlené okuliare a ukazováčikom si utrela slzu.

„Ach, to je krásne, Klára! Dcéra ťa veľmi miluje. Čo je s ňou?“

Klára si vzala svoju báseň, pohladkala obchytaný papier a vložila ho späť do kabelky.

„Nevedela sa dočkať vysokej školy. Oficiálne býva u nás, teda u Ivana, ale navštevuje nás zriedka. Býva na internáte. Sme v kontakte, no nie veľmi často, lebo ho to hnevá. Opičia láska. Voláme si, keď nie je doma, ale aj tak nejako zistí, že sme spolu hovorili. Potom sa spustí kolotoč nadávok a osočovania.“

Zistí to, lebo ti do mobilu nainštaloval monitorovací softvér, pomyslela si Zuzka, ale nepovedala nič. Potrebovala odpoveď na poslednú otázku, aby si bola absolútne istá.

„Klári, prečo ste sa vlastne dali dohromady, keď si neseďte? Prečo si ešte s ním?“

Zdvihla hlavu a červenými očami sa zadívala von z okna. Na tvári sa jej usadil jemný úsmev, keď si spomenula na prvé mesiace ich vzťahu.

„Nikto mi nikdy nerozumel lepšie. Keď som ho spoznala, ostala som ako zasiahnutá bleskom. Je to nádherný muž, ale očaril ma nielen svojím zjavom. S ním som sa cítila kompletná. Akoby som spoznala spriaznenú dušu. Akoby sme sa poznali tisíc rokov. Aj on bol rozvedený. Jeho bývalá žena bola totálna sviňa. Bol rád, že konečne vyviazol z toho manželstva. Manipulovala nielen ním, ale aj syna huckala proti nemu. Dúfala som, že sme jeden v druhom našli to pravé, čo sme stále hľadali. Zaplavoval ma pozornosťou, často sme spolu prekecali celé hodiny len tak, o živote. Nosil mi kvetiny, darčeky a uistoval ma o svojej láske. Aj v posteli sme spolu perfektne ladili. Dokonalé šťastie.“

Zmĺkla a zvnútra si zahryzla do líca. Kiežby to šťastie vydržalo dlhšie...

„Lenže to je dávno preč. Občas ma síce objíme, ale nezabudne povedať, že som našu lásku pokazila a neváži som si ho ako milujúceho chlapa. Dennodenne počúvam, že mám odporne veľké ego, že nie som schopná milovať, že som vypočítavá zmija, že dookola omieľam primitívny alibizmus, že som paranoidná...“